

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5813/22
13.9.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија: Зорице Ђаковић, председника већа, др Драгице Попеску и Светлане Павић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа Дарко Родић, адвокат из Београда, улица Браће Јерковић број 56, против туженог ББ из ..., са умешачем на страни туженог ВВ из ..., коју заступа Небојша Авлијаш, адвокат из Београда, улица Кнеза Милоша број 64 и ГГ из..., кога заступа Драган Ђокић, адвокат из Београда, улица Симе Игуманова бр. 2, ради утврђења, одлучујући о жалби тужиле изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду 15П број 1302/15 од 16.06.2021. године, у седници већа одржаној дана, 13.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиле АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду 15П број 1302/15 од 16.06.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Ставом првим изреке побијане пресуде Трећег основног суда у Београду 15П број 1302/15 од 16.06.2021. године, одбија се, као неоснован, тужбени захтев, којим је тужиле АА из ..., тражила да се утврди да је по основу заједничке имовине стечене у току трајања заједнице живота у браку са туженим, власник обичних акција са правом гласа издаваоца привредног друштва "... " а.д. Из ..., и то у проценту од 71,7% од укупне емисије, односно по броју 19.603 акције, што је тужени дужан да призна и трпи, као и да се налаже Централном регистру харгија од вредности да изврши упис власништва тужиле на обичним акцијама са правом гласа издаваоца привредног друштва "... " а.д. Из ... и то у проценту од 71,7% од укупне емисије, односно по броју 19.603 акције. Ставом другим изреке побијане пресуде одлучено је да свака страна сноси своје трошкове парничног поступка.

Против ове пресуде благовремену жалбу изјавила је тужиле побијајући је у целисти из свих законских разлога прописаних чланом 373. ЗПП.

Апелациони суд у Београду испитао је побијану пресуду у смислу одредбе члана 376. ЗПП (“Службени гласник РС”, број 72/11, са свим изменама и допунама), наставши да је жалба неоснована.

У спроведеном поступку нису причињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које повреде овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити је причињена повреда из члана 374. став 1. у вези са чланом 348. став 2. ЗПП, јер је првостепени суд правилно нашао да нису испуњени услови за доношење пресуде на основу признања, пошто је реч о захтеву којим странке не могу слободно да располажу, а у смислу одредбе члана 3. став 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужила и тужени су закључили брак 22.07.2000. године, у ..., а који је разведен правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П бр. 3252/12 од 14.09.2012. године, с тим да је тужени 03.02.1992. године основао предузеће “...” д.о.о. ..., са уделом у власништву од 100%. Тужени је био једини члан тог привредног друштва, које је услед ликвидације, решењем Агенције за привредне регистре Републике Србије од 15.03.2011. године, обрисано из Регистра привредних друштава. “...” д.о.о. ... је до окончања поступка ликвидације било власник обичних акција са правом гласа издаваоца привредног друштва “...” а.д. Из ... и то у проценту од 71,7% од укупне емисије, односно по броју 19.603 акције. Тужени након спроведеног поступка ликвидације свог привредног друштва “...” д.о.о. ..., није уписао власништво над наведеним акцијама на своје име, у својству јединог члана и оснивача тог привредног друштва. Дана 04.12.2007. године, ВВ, умешач на страни туженог је, као извршни поверилац, поднео предлог за извршење на основу извршне исправе - судског поравнања закљученог дана, 06.11.2006. године пред Четвртим општинским судом у Београду у поступку П број 2910/06, ради наплате потраживања главног дуга у износу од 189.500 евра у динарској противвредности, по средњем курсу НБС на дан исплате. Решењем о извршењу Четвртог општинског суда у Београду И број 14366/07 од 06.02.2008. године, усвојен је наведени предлог за извршење и донет је закључак да се извршење спроведе на хартијама од вредности и то на предметним акцијама извршног дужника, овде туженог, у предузећу “...” а.д. ..., па је закључком наложено Централном регистру хартија од вредности да изврши упис наведеног решења о извршењу и закључка и да од тренутка уписа истих, извршном дужнику, ББ, овде туженом, забрани располагање предметним акцијама, као и да трећа лица не могу бити савесна у односу на постојање заложног права извршног повериоца ВВ, овде умешача на страни туженог. Пресудом због пропуштања Првог основног суда у Београду П број 10111/2012 од 28.02.2013. године, која је постала правноснажна дана 29.04.2013. године, обавезан је овде тужени да ВВ, из ..., овде умешачу на страни туженог, на име дуга исплати износ од 60.000 евра, са домицилном каматом Централне европске банке почев од 01.07.2011. године, па до исплате, у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате. Дана 07.03.2014. године, ВВ је поднела тужбу против овде туженог, ради утврђења власништва над предметним акцијама, који поступак је окончан доношењем пресуде Трећег основног суда у Београду П број 926/14 од 12.02.2016. године, која је потврђена пресудом Вишег суда у Јагодини Гж број 941/19 од 22.05.2020. године, а којом је утврђено да је овде тужени власник обичних

акција са правом гласа издаваоца привредног друштва “...” а.д. Из ... и то у проценту од 71,7% од укупне емисије, односно по броју 19.603 акције, па је овде тужени обавезан да без приговора трпи упис наведених акција у Централном регистру хартија од вредности, ком регистру је наложено да по службеној дужности изврши упис права својине на предметним акцијама издаваоца привредног друштва “...” а.д. Из ..., на име овде туженог. “...” а.д. Из ... је услед природне ликвидације решењем АПР Републике Србије од 24.09.2019. године, обрисано из Регистра привредних друштава.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је донео побијану одлуку на основу одредбе члана 20. Закона о основама својинскоправних односа и члана 168. став 1, члана 170. став 2. и члана 171. став 1. Породичног закона (ПЗ), истовремено налазећи да нема услова за доношење пресуде на основу признања, пошто нису испуњени услови прописани чланом 348. Закона о парничном поступку те је одбио тужбени захтев тужиље да се утврди да је по основу заједничке имовине стечене у току трајања заједнице живота у браку са туженим стекла власништво на наведеним акцијама издаваоца привредног друштва “...” а.д. Из ... и то у проценту од 71,7% од укупне емисије односно по броју 19603 акције, пошто је издавалац предметних акција на којима тужилца тражи да се утврди њено право својине, “...” а.д. ..., брисан из Регистра привредних субјеката 24.09.2019. године, услед принудне ликвидације, те је наведено привредно друштво престало да постоји, а како је тужени био једини члан привредног друштва “...” д.о.о. ... основаног 03.02.1992. године, које је из Регистра привредних друштава брисано 15.03.2011. године (док су странке још биле у браку), налази да је то привредно друштво које је тужени основао сам осам година пре ступања у брак са тужиљом, представљало његову посебну имовину, као и предметне акције. као имовина тог привредног друштва. Надаље, како је правноснажном пресудом Трећег основног суда у Београду П број 926/14 од 12.02.2016. године, утврђено да је тужени власник наведених акција, пошто је “...” чији је оснивач и једини члан тужени, до окончања поступка ликвидације било власник тих акција које су представљале ликвидациони остатак друштва, како није утврђено да је ове акције тужени стекао за време трајања заједнице живота у браку са тужиљом како је она тужбом тврдила, а тужени признао такав тужбени захтев, првостепени суд је основано нашао да нису испуњени услови за доношење пресуде на основу признања, пошто је реч о захтеву којим странке не могу да располажу, јер је супротан јавним прописима, пошто да тужилца није доказала да је током трајања заједнице живота у браку са туженим дошло до знатног увећања вредности његове посебне имовине, да би као други супружник имала право на удео у тој имовини у смислу члана 170. став 2. ПЗ, па је одбијен тужбени захтев, сходно правилима о терету доказивања из чл. 228. и 231. ЗПП.

Наиме, првостепени суд је имао у виду наводе тужиље да је личним средствима добијеним на поклон од родитеља, значајно помогла туженом да стекне предметене акције, али како на те околности није предложила доказе, суд је одбио тужбени захтев, док чињеница да је привредно друштво “...” д.о.о. престало да постоји у току трајања брака странака, не утиче на другачију одлуку суда, па је побијана одлука правилно и на закону заснована.

Наиме, одредбом члана 541. став 1. Закона о привредним друштвима

(“Службени гласник РС”, број. 36/2011, са свим изменама и допунама), прописано је да се имовина друштва у ликвидацији која преостане после измирења свих обавеза друштва (ликвидациони остатак), расподељује члановима друштва у складу са одлуком о расподели ликвидационог остатка друштва. Одредбом става 2. овога члана прописано је да ако оснивачким актом, односно статутом или једногласном одлуком ортака, комплементарара, односно скупштине, није другачије одређено, расподела из става првог тог члана врши се на следећи начин: 1) ортацима, комплементарима и командиторима и члановима друштва са ограниченом одговорношћу, сразмерно њиховим уделима у друштву; 2) акционарима са преференцијалним акцијама који имају право приоритета у односу на ликвидациони остатак, а након њихове исплате акционарима са обичним акцијама, сразмерно учешћу њихових акција у укупном броју обичних акција у друштву. Одредбом става 3. овога члана прописано је да командитори, чланови друштва са ограниченом одговорношћу и акционари који су у ликвидацији савесно примили исплате, дужни су да врате примљено ако је то потребно за намирење поверилаца друштва.

Имајући у виду да је у току поступка утврђено да је имовина друштва “...” д.о.о. ..., која је преостала после измирења свих обавеза тог друштва, а чији оснивач и једини члан је био тужени, расподељена туженом, као једином члану друштва, иста се сматра његовом посебном имовином, с тим да у току поступка тужиља није доказано да је учествовала у повећању те имовине, да би у смислу одредбе члана 170. став 2. ПЗ имала право на удео у тој посебној имовини туженог, сразмерно свом доприносу, под условом да је дошло до знатног увећања вредности исте током трајања заједничког живота у браку, јер тужиља није доказала да је спорне акције тужени купио њеним новцем, као и новцем њених родитеља, који јој је дат на поклон, да би се сматрао њеном посебном имовином. Надаље, како се ради о имовини друштва, супружник који није оснивач може да потражује само облигациону противвредност удела у то друштво по основу свог доприноса, с тим да се вредност удела зове улог било да је новчани или неновчани и изражава се номинално, док тужиља, по основу брачне тековине, нема право да потражује свој сувласнички удео у односу на вредност капитала привредног друштва“...” д.о.о.... Стога није од значаја ни околност када су акције куповане, будући да се ради о капиталу друштва, а не о улогу у то друштво, с тим да је после утврђења да је реч о ликвидационом остатку после измирења свих обавеза друштва, истовремено правноснажно утврђено и да се ради о посебној имовини туженог, јер тужиља у овом поступку није доказала да је учествовала у увећању вредности исте, супротно наводима жалбе.

Имајући у виду да није доказано да је тужени средствима добијеним на поклон од тужиље и њених родитеља, значајно био помогнут у стицању предметних акција, без обзира на околност што је у поднеску, као и лично у поступку, признао тужбени захтев, као и поред тога што је са тужиљом био браку од 2000. године, до 2012. године, како тужиља није доказала да је тужени ове акције стекао у току трајања брака улагањем њеног новца, као и новца који је добила на поклон од својих родитеља, да би тиме својом посебном имовином учествовала у стицању акција, јер те наводе није поткрепила ни једним валидним доказом.

Нису од утицаја ни наводи жалбе тужиље да како је привредно друштво “...” а.д.

Из ... услед принудне ликвидације решењем АПР-а од 24.09.2019. године, обрисано из Регистра привредних друштава, те да су и акције тог друштва, које су предмет спора, престале да постоје, па не постоји правни интерес умешача, јер је овај суд имао у виду да је тужба поднета, прет тога, још 2015. године.

Са свега изложеног одлучено је као у изреци на основу члана 390. ЗПП.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка на основу члана 401. тачка 2. ЗПП, имајући у виду да је правилна и заснована на одредби чл. 153. и 154. ЗПП.

Овај суд је донео одлуку којом је одбио захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, имајући у виду да тужиља није успела у поступку по жалби, па је одлука заснована на члану 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Зорица Ђаковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић